

Revista de Revistes

per C.

Les causes del malestar mèdic a França

QUAN hom tracta a la veïna nació del problema de la present *malaise mèdical*, generalment s'acontenta amb generalitzacions que poden, més o menys, sintetitzar-se en la frase hamletiana de què hi ha quelcom podrit a Dinamarca. El biòleg August Lumière, però, no s'ha acontentat amb vagues generalitzacions, sinó que ha anat més endavant fent l'estudi d'algunes estadístiques. Avui ens diu que una de les qüestions que afecten més el metge és la del nombre crescut de malalts potencials, tuberculosos o amb tendència a la tuberculosi, que acuden als dispensaris antituberculosos o van a cercar refugi en els sanatoris, preventoris o associacions similars. En 1934 hi havia 834 dispensaris on es feren més d'un milió i mig de visites. De les 890.056 persones que es presentaren en aquests dispensaris durant l'any esmentat, es trobà que només que 335.199 eren tuberculosos. A més, el mateix any, les infermeres visitadores feren a domicili 1.221.955 visites i els establiments sanatorials proporcionaren 72.561 llits.

Altres estadístiques publicades a *Le Phare Medical de Paris*, posen en clar una remarcable minva dels ingressos mèdics en un altre fet completament diferent. En 1920 el nombre de jornades que sumaren els malalts dels hospitals de París pujaren a un milió. En 1933 el mateix nombre de jornades individuals ascendí a 13 milions, un promedi d'augment d'un milió per any. Hom ha calculat que aproximadament la meitat d'aquests malalts que han cercat assistència hospitalària són pagats per l'assegurança nacional obligatòria dels fons de la mateixa o poden pagar pel seu compte. Si l'estada a l'hospital d'un dia és per cada malalt de 40 francs —com promedi aproximat— hom veurà que la suma que el contribuent ha de pagar per l'assistència d'aquests malalts és aclaparadora. Naturalment que això no és bo per ningú, i així com els ciutadans que nodreixen el fisc en sagnen i que el metge es depaupera cada vegada més, hom pot afirmar que són els malalts aquells als quals no pot més que envejar-se.

El metge de família en l'esdevenidor

UN col·laborador de *Le Concours Médical* de París, que es signa Briau, exposa en un modest treball un quadre molt interessant del metge de família de l'esdevenidor. El metge familiar d'avui ha mort de mort més o menys natural, la qual causa és l'especialització. Potser això és just —diu Briau— perquè ensems el metge de família ha caigut de l'elevada situació en què es trobava en els temps de Balzac. En aquells dies l'exercici de la Medicina era un art; avui és tingut com una ciència. La transició de l'una a l'altra ha deixat el metge de família al marge; en perdre l'art dels seus antecessors no ha compensat la pèrdua adquirint la ciència dels seus contemporanis, els especialistes. Havent explicat la seva mort per les causes esmentades, Briau de les restes intenta modelar un

nou metge de família, menys resplendent però més útil. No ha d'esperar grans emoluments ni grans honors, però la modèstia dels seus ingressos i paper en la vida ha d'ésser compensat pel sentiment de què és necessari. La seva educació haurà d'ésser general, essencialment pràctica i lliure de cursos ampliatoris sobre punts especials fets en acabar la carrera que podrien desviar l'atenció de la seva funció primària. De manera semblant a un cap d'estació el seu paper és el de revisar i vigilar més que posar les seves mans en tasques que requereixin habilitat manual. Tindrà cura de l'estat prenatal o post-natal de l'infant, però adreçar la mare o el fill a una clínica és cosa que no li escaurà, car per això haurà d'advertir la família la necessitat de què cridi l'especialista. En tant creix l'infant i